

עפ"ת 55653/12/14 - גיל שפירא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55653-12-14 שפירא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מערערים	גיל שפירא
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה פ"ת (כב' השופטת לאה שלזינגר שמאי), בתיק המ"ש 4257-11-14 מיום 26.11.14, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להאריך את המועד להישפט בגין דו"ח שהוגש נגדו, ואשר מייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר (להלן: **"הבקשה"**).

2. ב"כ המערער טען כי הגם שהרכב רשום על שמו של המערער, מעודו לא עשה בו שימוש, אלא אחר, אשר התייצב לבית המשפט ואף הצהיר על כך גם בכתובים (להלן: **"האחר"**). בהקשר זה טען ב"כ המערער בנוסף, תוך שסמך ידיו על הפסיקה, כי יש לברר סוגיות מעין דא במעמד הצדדים.

עוד טען ב"כ המערער כי בקשת ההסבה הוגשה באיחור, מחמת תקלה וכן הוגשה בחלוף פחות מחודש מתום המועד לתשלום הדו"ח.

לאור האמור עתר ב"כ המערער לבית המשפט להימנע מגרימת עיוות דין למערער ולהורות על קבלת הערעור.

3. ב"כ המשיבה טענה מנגד כי המערער לא עמד בחובה המוטלת עליו, לבקש להסב את הדו"ח על שמו של האחר, בתוך מגבלת הזמנים הקבועה בחוק והגיש את בקשתו באיחור ניכר, מבלי שסיפק הסבר מניח את הדעת לכך.

הוסיפה וטענה ב"כ המשיבה כי על פי מבחני הפסיקה, אין בעצם העובדה כי נרשם דו"ח לבעלים הרשום של הרכב, אשר לא טרח להסב במועד את רישומו, כדי להקים עיוות דין.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי בעבירות כגון דא, יש להעניק משקל יתר לשיקולי סופיות הדיון ויעילות ההליך.

לאור כל האמור לעיל, עתרה ב"כ המשיבה לבית המשפט לדחות את הערעור.

דין והכרעה

4. סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 נדרש לשאלת בקשה להישפט באיחור וקובע כי תיענה בחיוב, מנימוקים מיוחדים או בתנאי סעיף 229(ה) שעניינו שכנוע התביעה **"שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמונעו ממנו להגישה במועד, והיא הוגשה מייד לאחר שהוסרה המניעה"**. (ר' רע"פ 8651/13, סקה נ' מדינת ישראל).

5. עיון בבקשה העלה כי המערער לא פירט בפני בית משפט קמא, כל סיבה בגינה לא הוגשה בקשת ההסבה במועדה אלא אך נטען באשר לעיוות הדין שייגרם לו היה ולא יוארך המועד להגשתה.

גם בפני בית משפט שלערעור לא עמד המערער בנטל המוטל על כתפיו להניח את הדעת כי הבקשה לא הוגשה במועדה מחמת סיבות שאינן תלויות בו, אלא אך טען, לטעות בתום לב של הגורם המטפל, לרבות בגין מניעה רפואית שעלה כי הסתיימה בחלוף מספר ימים.

6. גם דין טענתו הנוספת של ב"כ המערער בדבר גרימת עיוות דין למערער בדחיית הבקשה, לאור העובדה כי הוא ולא האחר, הורשעו בגין ביצוע העבירה, להידחות. לאור קביעת בית המשפט העליון ברע"פ 7709/13 **סאסי נגד מדינת ישראל** כי אין בנסיבות אלה כדי לבסס חשש לעיוות דין כאמור.

7. בהקשר לכך ואף בהקשר לטיעוני ב"כ המערער בהקשר למועד שבו הוגשה הבקשה, יפים דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9580/11 **איל יוסף נגד מדינת ישראל** כדלקמן:

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7)."

7. לאור סך כל האמור לעיל, ותוך מתן הדעת כמתחייב, לעקרונות היעילות וסופיות הדיון, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא ודין הערעור להידחות.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ד שבט תשע"ה, 03 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.